

е и копнежъ да разгатне съкровената велика тайна, светата тайна, която ще му разкрие върховния смисъл на битието:

Стоите вие тамъ подобно символъ таенъ,
поставенъ отъ твореца на земнитъ тъми,
духътъ на гения да мами и томи
со смисала си скритъ.

Той не само се стреми да бжде при неговитъ снѣжноглави върхове: той иска да разгадае тъмния текстъ на неговата пѣсенъ. И тази пѣсенъ не е буйната хайдушка пѣсенъ на Ботьова — („въ хайдушкия си блѣнъ“ не е напълно Славейковски изразъ)—тя е пѣсенъта за промѣната свѣтовна, за тайния смисъл на миналитъ и бждни дни. И ако въ Ботьовата пѣсенъ на Балкана се разкрива възделението на бореца, въ Славейковата — говори жаждата на философа и съзерцателя: „И въ блѣнъ пророчески чело наведе той“ — е чисто Славейковски изразъ.

Като дитирамби звучатъ всички стихове, кждето Славейковъ говори за исполинското въ природата. Природнитъ обекти заставатъ предъ насъ като неземни видения, озарени съ приказенъ блѣсъкъ:

За мигъ небесна твърдь, като че огледало,
се синна и сега на нея би съзрѣло
опазливо око Балканътъ отразенъ
вълшебно хубавъ, чистъ, тъй както въ първий день
иа мирозданието . . .

А ей и чалове планински се въ лучи
на ранната зора възейха въ небесата,
катъ древни царие съ короната си злата.

Тукъ и изобщо въ всички природни кар-